

ปัญหาเรื่องการลักลอบสัญญาณโทรศัพท์

ศาสตราจารย์สมชัย ทรัพย์วณิช

ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ไว้ตามมาตรา 334 ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบความผิดฐานลักทรัพย์ ส่วนมาตรา 335 เป็นเหตุฉกรรจ์อันจะทำให้ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ได้รับโทษหนักขึ้น

โจทก์ฟ้องว่าระหว่างวันที่ 16 กรกฎาคม 2537 ถึงวันที่ 28 ตุลาคม 2537 เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยได้ทำและมีเครื่องวิทยุคมนาคมโดยการนำโทรศัพท์มือถือยี่ห้อโมบิล่าซีดีแมน 200 มาทำการปรับจูนโดยใช้เครื่องดีเลอโคด (รหัสประจำเครื่องโปรแกรม) หมายเลข 40000 และก๊อปปี้คลื่นสัญญาณโทรศัพท์หมายเลข 6573336 ซึ่งเป็นคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ระบบเซลลูลาร์ 900 มือถือของบริษัทแอดวานซ์อินโฟร์เซอริวีส จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย เข้าเครื่องโทรศัพท์มือถือดังกล่าวจนสามารถใช้ส่งและรับวิทยุคมนาคมได้แล้ว จำเลยได้ลักเอาไปซึ่งสัญญาณโทรศัพท์หมายเลข 9573336 ของผู้เสียหายคิดค่าเสียหายเป็นเงิน 24,733 บาท โดยทุจริตโดยใช้โทรศัพท์มือถือดังกล่าวส่งและรับ

วิทยุโทรคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมโทรศัพท์มือถือที่จำเลยทำมีและใช้ในการกระทำความผิดพร้อมแบตเตอรี่แท่นชาร์จ 1 ชุดเป็นของกลาง ขอให้ส่งโทษตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 มาตรา 4,6,22,23 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ธิบของกลางและให้จำเลยใช้ราคาทรัพย์สิน 24,733 บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด จำคุก 1 ปี ปรับ 5,000 บาท ธิบของกลาง และให้จำเลยใช้ราคาทรัพย์สินตามฟ้อง

จำเลยอุทธรณ์ขอให้รอการลงโทษ

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นเพียงการแย่งใช้คลื่นสัญญาณโทรศัพท์ของผู้เสียหายโดยไม่มีสิทธิ มิใช่เป็นการเอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปโดยทุจริต ไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 พิพากษายกฟ้อง (ฎีกาที่ 5354/2539)

อาจารย์พิเศษคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกาและอดีตคณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : ธบ. มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง

ความผิดฐานลักทรัพย์ต้องเป็นการเอาทรัพย์ไปโดยทุจริต คำว่าเอาไปหมายความว่าเอาไปจากความครอบครองของผู้อื่น การปรับจูนโทรศัพท์มือถือ เป็นเพียงแย่งใช้คลื่นสัญญาณโทรศัพท์มือถือที่ส่งลอยอยู่ในอากาศมิใช่เป็นการเอาทรัพย์ไปโดยทุจริต อนึ่ง มีข้อสังเกตว่าคดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพ เหตุใดศาลจึงไม่ลงโทษ ปัญหาที่ต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 176 กล่าวคือ กรณีจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องตามบทบัญญัติมาตรา 176 ให้ศาลพิพากษาไปได้โดยไม่ต้องสืบพยาน มิได้หมายความว่าเมื่อจำเลยรับสารภาพแล้ว ศาลจะต้องพิพากษาลงโทษจำเลยเสมอไป ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดหรือการกระทำของจำเลยไม่มีความผิด ศาลย่อมพิพากษายกฟ้องได้ตามมาตรา 185

ปัญหาเรื่องคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ตามฎีกาที่ 5354/2539 ซึ่งวินิจฉัยว่าจำเลยไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์ แต่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยเรื่องคลื่นสัญญาณโทรศัพท์อีกคดีหนึ่ง คือ คำพิพากษาฎีกาที่ 1880/2542 ซึ่งศาลฎีกาวินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ ขอให้พิจารณาเปรียบเทียบกัน

โจทก์ฟ้องว่าระหว่างวันที่ 8 ถึงวันที่ 15 ตุลาคม 2539 และระหว่างวันที่ 16 ถึงวันที่ 24 ตุลาคม 2539 และเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกันวันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยลักเอาสัญญาณโทรศัพท์จากตู้โทรศัพท์สาธารณะหมายเลข 821119 และหมายเลข 821145 ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยผู้เสียหาย

ไปคิดเป็นเงิน 861 บาท และ 1,822 บาท ตามลำดับ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334,335,91

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335(1) (10) วรรคสาม 91 จำคุก 1 ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334,91 จำคุก 6 เดือน นอกจากนี้แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกรอการลงโทษ นอกจากนี้แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

คดีนี้ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ กล่าวคือ จำเลยลักเอาสัญญาณโทรศัพท์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริตจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ไม่ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (10) วรรคสาม จำเลยฎีกาฝ่ายเดียว จึงมี ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ ปัญหาข้อนี้จำเลยยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกา แต่เมื่อเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาจึงรับวินิจฉัยให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความอาญา มาตรา 195 วรรคสองประกอบ ด้วยมาตรา 225 ที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยไม่มี ความผิดฐานลักทรัพย์เพราะเป็นเพียงการแย่งใช้ คลื่นสัญญาณโทรศัพท์โดยไม่มีสิทธิ ไม่ใช่เป็น การเอาทรัพย์สินของผู้อื่นไปโดยทุจริตนั้น ศาลฎีกา โดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่าจำเลยให้การรับ สารภาพตามฟ้องแล้วว่าจำเลยเอาสัญญาณ โทรศัพท์จากตู้โทรศัพท์สาธารณะขององค์การ โทรศัพท์แห่งประเทศไทยไปใช้จริง คำว่า “โทรศัพท์” สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชนโดย พระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เล่มที่ 7 หน้าที่ 250 อธิบายว่าโทรศัพท์เป็นวิธี แปลงเสียงพูดให้เป็นกระแสไฟฟ้าแล้วส่งกระแส ไฟฟ้านั้นไปในสายลวดไปเข้าเครื่องรับปลายทาง ที่จะทำหน้าที่เปลี่ยนกระแสไฟฟ้าให้กลับเป็น เสียงพูดอีกครั้งหนึ่ง สัญญาณโทรศัพท์จึงเป็น กระแสไฟฟ้าที่แปลงมาจากเสียงพูดเคลื่อนที่ไป ตามสายลวดตัวนำจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง การ ที่จำเลยลักเอาสัญญาณโทรศัพท์จากตู้โทรศัพท์ สาธารณะซึ่งอยู่ในความครอบครองขององค์การ โทรศัพท์แห่งประเทศไทยไปใช้เพื่อประโยชน์ ของจำเลยโดยทุจริต จึงเป็นความผิดฐาน ลักทรัพย์เช่นเดียวกับการลักกระแสไฟฟ้าตาม คำพิพากษาฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ที่ 877/2501 ระหว่างพนักงานอัยการ กรม อัยการโจทก์ นายฮั่วเซียง หรือ ฮวดเซียง แซ่เตีย กับพวกจำเลย ส่วนคำพิพากษาฎีกาที่ 5354/2539 ระหว่างอัยการสำนักงานอัยการ สูงสุดโจทก์ นายแมน นุ่มละมูล จำเลย ที่จำเลย

อ้างมาในฎีกานั้น ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ เนื่องจากคดีดังกล่าวเป็นเรื่องจำเลยปรับจูนและก๊อปปี้ คลื่นสัญญาณโทรศัพท์ที่มีถือแล้วใช้รับส่งวิทยุ คมนาคมโดยอาศัยคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ของผู้ เสียหายที่ล่องลอยอยู่ในอากาศ กรณีจึงแตกต่าง กับข้อเท็จจริงในคดีนี้ ซึ่งเป็นเรื่องลักสัญญาณ โทรศัพท์ที่อยู่ภายในสายโทรศัพท์และอยู่ในความ ครอบครองขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่า จำเลยมีความ ผิดฐานลักทรัพย์จึงชอบแล้ว”

เมื่อพิเคราะห์คำพิพากษาฎีกาที่ 5354/ 2539 และคำพิพากษาฎีกาที่ 1880/2542 แล้วถึงแม้ว่าเป็นเรื่องโจทก์ฟ้องจำเลยกล่าวหาว่า ลักคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ไปโดยทุจริต แต่ข้อ เท็จจริงแตกต่างกันกล่าวคือ คำพิพากษาฎีกาที่ 5354/2539 นั้นเป็นเรื่องคลื่นสัญญาณ โทรศัพท์ที่มีถือที่ล่องลอยอยู่ในอากาศ ถือไม่ได้ ว่าเป็นการเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไปโดยทุจริต แต่กรณีตามคำพิพากษาฎีกาที่ 1880/2542 คลื่นสัญญาณโทรศัพท์ที่อยู่ในสายโทรศัพท์และ อยู่ในความครอบครองขององค์การโทรศัพท์ แห่งประเทศไทย ผู้เสียหาย ย่อมพึงได้ว่าผู้เสีย หายครอบครองคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ที่นั้นซึ่งมี ลักษณะเดียวกับกระแสไฟฟ้า ซึ่งเจ้าของทรัพย์สิน ปล่อยกระแสไฟฟ้าไปตามเส้นลวด การลักเอา กระแสไฟฟ้าของเจ้าของทรัพย์สินไป จึงเป็นความผิด ฐานลักทรัพย์ ❖❖